

Arrest

nr. 177 975 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn van Houssa-origine afkomstig uit Winneba, waar u uw hele leven heeft gewoond. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U verklaart vier jaar naar school te zijn geweest, maar daarna, sinds 1995, samen met uw vader op jullie gronden te hebben gewerkt. Jullie bezaten een gebied van één are buiten de stad en nog eens twee percelen dichterbij de stad. U verklaart dat uw vader de enige eigenaar was van deze twee laatste percelen aangezien hij de lening van zijn vader had afbetaald. Uw vader zou dan ook de nodige eigendomspapieren van deze percelen hebben maar u weet echter niet waar deze documenten te vinden zijn.

In maart 2012 werd uw vader een voorstel gedaan door Globe Network, zij wilden in ruil voor 700 000 Ghaneese cedi voor 20 jaar een antenne plaatsen op deze percelen.

Al sinds januari 2012 maakten de drie broers van uw vader problemen rond dit land, zij eisten hun deel van deze gronden en bedreigden uw vader zodat hij een deel van deze percelen zou afstaan. Uw vader ging reeds twee keer naar de politie om klacht neer te leggen tegen zijn broers, een eerste keer in januari 2012 en een tweede keer in maart 2012. Zij raadden echter aan het binnen de familie op te lossen. Omwille van deze onenigheid binnen de familie ging het contract met Globe Network niet door. Op 10 juni 2013 werden uw ouders op de boerderij vermoord. U vermoedt dat zij door uw ooms omwille van deze gronden werden vermoord. Er werd een politieonderzoek opgezet naar hun dood en u verklaarde bij de politie dat u een sterk vermoeden had dat uw ooms uw ouders hadden vermoord. Vijf dagen later, op 15 juni 2013 ging u terug naar de politie om te informeren naar de stand van het onderzoek. De agent wees u echter op een stapel nog te behandelen dossiers en zei u te wachten. Uw ooms vroegen u daarna, vanaf 17 juni 2013, zo goed als dagelijks naar de eigendomsakte van die percelen, maar u wist niet waar die was. U legde hen uit dat u geen interesse had in het land omdat er al zoveel problemen waren geweest rond deze grond. U drukte hen op het hart dat u hen de documenten zou geven indien u deze had, maar zij geloofden u niet en bedreigden u. Op 14 augustus 2013 zag u bij uw thuiskomst dat er werd ingebroken in uw huis. U vermoedt dat uw ooms ook hierachter zitten. U sliep niet thuis maar ging naar een vriend. U besloot de volgende dag het land te verlaten en ging al vroeg in de ochtend naar Accra om van daar verder te reizen. U ging in eerste instantie met de auto naar Burkina Faso waar u tot februari 2015 bleef. U werkte er zes maanden bij het laden en lossen van vrachtwagens. Vervolgens ging u opnieuw met een auto via Niger naar Libië. Op 07 september 2015 vertrok u uit Libië over zee naar Italië, waar u op 10 september 2015 aankwam. Twee dagen later vertrok u weer uit Italië en kwam per trein via Frankrijk naar België. Op 29 september 2015 vroeg u asiel aan in België.

Op 30 oktober 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) bevestigd in haar arrest van 24 november 2015. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 10 december 2015 diende u een tweede asielaanvraag in bij DVZ en op 22 december 2015 nam het CGVS voor wat deze tweede asielaanvraag betreft een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U ging in beroep tegen deze beslissing maar uw beroep werd door de RvV verworpen op 7 januari 2016. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 25 januari 2016 diende u een derde asielaanvraag in bij DVZ en op 8 februari 2016 nam het CGVS voor wat deze derde asielaanvraag betreft een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U ging in beroep tegen deze beslissing maar uw beroep werd door de RvV verworpen op 23 februari 2016. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 30 maart 2016 diende u een vierde asielaanvraag in bij DVZ en op 18 april 2016 nam het CGVS voor wat deze vierde asielaanvraag betreft een beslissing tot inoverwegingname. Als nieuwe elementen legde u een email van uw tante neer en 2 psychologisch evaluatieonderzoeken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS op 26 oktober 2015 in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u op 15 juni 2013 naar het politiekantoor ging in Winneba om er te zien hoe het stond met het dossier over de moord op uw ouders. Er werd u toen de vraag gesteld of u daarna nog naar de politie gegaan bent. Uw antwoord op de u gestelde vraag was duidelijk: "Dat was de laatste keer dat ik een voet in het politiekantoor zette". (zie gehoorverslag CGVS1 p.9).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS op 17 mei 2016 in het kader van uw vierde asielaanvraag, verklaarde u dat u op 15 juni 2013 naar het politiekantoor ging om er navraag te doen naar het onderzoek waar men u zei dat er vele dossiers waren die op gerechtigheid aan het wachten waren en dat u moest wachten. **U zei dan dat u twee dagen daarna, op 17 juni, terugging naar het politiekantoor om er een rapport te laten opstellen over de bedreigingen van uw nonkels.** De politie zou u dan gezegd hebben dat u in de cel ging belanden als u nog eens valse beschuldigingen ging uiten. U verklaarde hierover dat het was alsof u ze dwong om iets te doen wat ze niet wilden (zie gehoorverslag CGVS2 p.8, 9 & 14).

Toen u, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gezegd had dat u enkel op 15 juni naar het politiekantoor gegaan bent en daarna nooit meer, zei u dat u dit wel zou gezegd hebben aan de collega van de Protection Officer tijdens het eerste gehoor (zie gehoorverslag CGVS2 p.15).

Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid is niet serieus en kan allerm minst overtuigen. Zoals hierboven al beschreven was uw antwoord op de vraag die u tijdens uw eerste gehoor gesteld werd (of u nog

terugging naar de politie na 15 juni) erg duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar; namelijk dat 15 juni de laatste keer was dat u een voet zette in het politiekantoor. Dat u dan tijdens uw tweede gehoor zegt dat u wel nog eens terugging en de politie u dan bedreigde en zei dat ze u in de cel gingen steken, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw ervaringen met de politie in Ghana en ondergraaft ook op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid.

Toen er u, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, gevraagd werd wat voor onderzoek de politie deed nadat u daar een verklaring aflegde zei u dat **u wist dat ze alle familieleden één voor één gebeld en ondervraagd hebben** (zie gehoorverslag CGVS1 p.9).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd er u gevraagd of de politie de zaak onderzocht had en wat ze deden. U verklaarde dan dat de politie niets deed en dat uw tante ook om informatie ging vragen naar de politie maar dat er 3 jaar later nog steeds niets gebeurd is. **Gevraagd of de politie uw nonkels of iemand anders van de familie gecontacteerd had zei u: "Niets, nooit"** (zie gehoorverslag CGVS2 p.15).

Opnieuw legt u dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen af over uw ervaringen met de Ghanese politie, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS zegt u te weten dat ze al uw familieleden gebeld en ondervraagd hebben maar tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zegt u dan dat de politie helemaal niets deed.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van een affidavit neer en in het kader van uw derde asielaanvraag het originele affidavit met de verklaringen van een zekere Abdul (K.) die hij aflegde op 10 juli 2013 in "the superior court of judicature In the High Court of Justice Winneba –Central region" (zie groene mappen tweede en derde asielaanvragen in het administratief dossier).

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u over een "politierapport" beschikte maar dat uw huisgenoot het per ongeluk meegenomen had toen hij vertrok (zie gehoorverslag CGVS 1 p.10-11). Gevraagd naar dit politierapport tijdens uw tweede gehoor op het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag zei u dat u daarmee het affidavit bedoelde dat u al neergelegd had (zie gehoorverslag CGVS p.8). **Over de man die verklaringen aflegt in dit affidavit verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u, na de dood van uw vader, hem gevraagd zou hebben waar de documenten van uw vader waren omdat u weet dat hij dicht bij uw vader staat. Hij zei u dan dat uw vader hem niets gegeven had (zie gehoorverslag CGVS2 p.12).**

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd u de vraag gesteld of u, buiten uw familieleden, nog aan andere mensen gevraagd had naar de documenten van uw vader. U zei toen dat u het aan een van uw burens zou gevraagd hebben, Isa (A.), en dat **u het aan niemand anders gevraagd zou hebben want hij (Isa (A.)) is de enige waar u van weet dat hij soms met uw vader praatte** (zie gehoorverslag CGVS1 p.12). Dit zijn dus duidelijk opnieuw tegenstrijdige verklaringen.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd u gevraagd of u, na de inbraak in uw huis op 14 augustus 2013, gevraagd had aan andere mensen in uw compound of ze iets gezien hadden (zie gehoorverslag CGVS1 p.16). U zei toen dat u dat niet gedaan had omdat iedereen ging zeggen dat ze niets weten en dat iedereen in de gemeenschap weet wat er aan de hand is maar dat niemand iets zegt. U legde uit dat dit zo is omdat iedereen corrupt is en herhaalde dat iedereen in de gemeenschap weet wat er gebeurt binnen de familie. Gevraagd of er dan niemand was die u verdedigde of hielp zei u dat er niemand was. Toen u gevraagd werd of u uw probleem besproken had met vooraanstaanden in het dorp zei u dat deze zeggen dat ze van niets weten en allemaal niets zeggen en u verklaarde verder dat u niet met vooraanstaanden ging spreken na de dood van uw ouders omdat u niet wilde dat uw nonkels zouden denken dat u overal ging informeren, dat u gewoon met rust gelaten wilde worden (zie gehoorverslag CGVS1p.18).

Het is opmerkelijk te noemen dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dus op geen enkel moment de naam Abdul (K.) aanhaalde en u helemaal niets vertelde over het feit dat hij na de dood van uw ouders een affidavit liet opstellen in de rechtbank in Winneba waarin hij uitlegt wat er met uw ouders gebeurde en verklaart dat uw vader een meningsverschil had met uw nonkels.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u over Abdul (K.) dat hij een "oudere" (elder) is en dat hij bemiddelde tussen uw vader en uw nonkels (zie gehoorverslag CGVS2 p.17).

Gevraagd waarom Abdul (K.) naar de rechtbank ging om er zijn verklaringen over te laten registreren zei u dat hij u zou opgebeld hebben om te zeggen dat hij naar de rechtbank was gegaan om te zweren en dat hij u zou gezegd hebben dat hij u het affidavit gaf in het geval er iets gebeurt (zie gehoorverslag CGVS2 p.17). U legde uit dat u naar Abdul (K.) gegaan was om te klagen over het feit dat de politie u niets gegeven had waarna hij naar de rechtbank zou gegaan zijn om een affidavit te laten opstellen.

Hoewel u, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, verklaarde dat niemand in de gemeenschap u wilde helpen en u uw probleem niet wilde bespreken met de vooraanstaanden of ouderen van uw dorp omdat u niet wilde dat uw nonkels zouden denken dat u overal ging informeren, verklaart u dan tijdens uw tweede gehoor op het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag dat u met Abdul (K.), een van de ouderen in het

dorp, sprak en hem vroeg waar de documenten van uw vader zouden kunnen liggen en dat deze een affidavit liet opstellen waarin hij uitlegt wat er met uw ouders gebeurde, zonder dat u hem daarom gevraagd zou hebben.

Gevraagd hoe het komt dat Abdul (K.) niet bang was van uw nonkels zei u het niet te weten en zegt u te denken dat hij het (het opstellen van het affidavit) "in het geheim" deed en dat niemand, buiten u, Abdul (K.) zelf, de rechtbank en uw tante op de hoogte zijn van het bestaan van het affidavit. Gevraagd of u het affidavit aan de politie toonde zei u van niet en legde u uit dat, indien u dit document aan de politie zou tonen, die man (Abdul (K.)) problemen zou hebben. Dat Abdul (K.) er kennelijk geen graten in zag om zijn getuigenis over wat er gebeurde met uw ouders onder eed te laten optekenen in een rechtbank maar dan wel "problemen" zou kennen moest deze verklaring aan de politie getoond worden is niet aannemelijk. Dat u dit document niet aan de politie toonde, hoewel het verklaringen betreft onder eed van een oudere in de gemeenschap is opmerkelijk te noemen.

Het affidavit werd opgemaakt op 10 juli 2013, er werd u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd of u toen al wist dat u Ghana ging verlaten. U zei dat u het toen niet wist en dat u nooit dacht dat u ging reizen om ergens naartoe te gaan (zie gehoorverslag CGVS2 p.19). U verklaarde, zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, dat u op 15 augustus 2013 uit Winneba vertrokken bent nadat er op 14 augustus bij u ingebroken werd (zie gehoorverslag CGVS1 p.14 en gehoorverslag CGVS2 p.3).

Gegeven het feit dat u op 10 juli 2013 nog niet zou geweten hebben dat u Ghana ging verlaten is het opmerkelijk te noemen dat Abdul (K.) in het affidavit opgemaakt op 10 juli 2013 in punt zes van zijn verklaringen verklaart dat disputen over land vaak voorkomen in dit land (Ghana).

Gevraagd waarom Abdul (K.) dit aanhaalt in zijn affidavit zegt u dat "dat is wat er gebeurt, soms tussen families van verschillende dorpen of mensen die het land samen kochten". Gevraagd waarom Abdul (K.) dan een algemene situatie in Ghana beschrijft zegt u dat dit is wat er gebeurde tussen de drie broers en dat er geen oplossing is (zie gehoorverslag CGVS2 p.19).

U verklaarde dat Abdul (K.) dit affidavit zou laten opstellen hebben "omwille van morgen". Gevraagd wat u daarmee bedoelt zegt u dat als u in de toekomst zou zeggen dat uw ouders vermoord werden, u niets hebt om dat te bewijzen. Gevraagd aan wie u dat zou moeten bewijzen zei u: "aan iedereen" (zie gehoorverslag CGVS2 p.18). Gevraagd waarom u een bewijs nodig hebt van de dood van uw ouders ontwijkt u de vraag en zegt u dat de dood van uw ouders niet normaal was, dat het moord was en ze gedood werden en dat "je daar een bewijs van moet hebben". Wanneer de vraag u dan opnieuw gesteld wordt zegt u dan opnieuw "omwille van morgen" en dat u anders geen bewijs zou hebben wanneer u zegt dat uw ouders vermoord werden. Gevraagd aan wie u dat dan zou tonen, dat bewijs, zegt u het volgende: **"Toen ik hier kwam, moest ik iets tonen dat de dood van mijn ouders bewijst, wat moest ik anders geven?"** (zie gehoorverslag CGVS2 p.19).

Hoewel u dus volgens uw eigen verklaringen op 10 juli 2013 niet wist dat u Ghana ging verlaten, zou Abdul (K.), een vriend van uw vader, een affidavit laten opmaken hebben waarin hij een algemeen probleem in Ghana beschrijft (namelijk disputen over land) en waarin hij duidelijk vanuit uw perspectief beschrijft wat er met uw ouders gebeurde. Hij heeft het in het affidavit dat u neerlegde in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag neerlegde over "de vader en de moeder van (I.M.)".

Wanneer u dan herhaaldelijk gevraagd wordt aan wie u dergelijke verklaringen zou moeten tonen als bewijs van de dood van uw ouders ontwijkt u eerst de vraag en antwoordt u dan uiteindelijk dat u hier, in België, iets moest tonen dat de dood van uw ouders bewijst. Een ander nut voor dit affidavit is inderdaad moeilijk in te denken aangezien het, zoals hierboven al aangehaald, een algemene situatie in Ghana beschrijft en verder uw verhaal vanuit uw perspectief vertelt. Dat dit affidavit dan op 10 juli 2013 zou opgesteld zijn, langer dan een maand voor u besloot uit Ghana weg te vluchten, is allerminst geloofwaardig.

U verklaarde, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, dat u niet weet of uw vader een testament had en dat u ook nooit een testament gezien hebt (zie gehoorverslag CGVS2 p.11). U verklaarde ook dat u de documenten van uw vader niet gevonden hebt in de kamer van uw vader (zie gehoorverslag CGVS2 p.11-12). U verklaarde verder dat u ook aan Abdul (K.) vroeg waar de documenten van uw vader konden liggen maar u zei dat u niet naar het landregister geweest was omdat "de druk die ze u oplegden teveel was voor u" (zie gehoorverslag CGVS2 p.12).

Gevraagd of u een advocaat contacteerde na het overlijden van uw vader zei u van niet en zei u niet te weten waarom u een advocaat zou nemen want uw vader had het al eens gedaan en er gebeurde niets. U bevestigde dat u persoonlijk geen advocaat contacteerde (zie gehoorverslag CGVS2 p.12). Gevraagd of u dan de advocaat van uw vader contacteerde zei u: "ja, toen ze mijn ouders vermoordden". Gevraagd waarom u hem contacteerde zei u dat u hem contacteerde over "de zaken tussen uw nonkels en uw broers" waarna de advocaat zou gezegd hebben dat hij er niets mee te maken had en u verklaarde dat u de advocaat niets gevraagd hebt over de documenten van uw vader (zie gehoorverslag CGVS2 p.12-13). U verklaarde dat u de advocaat enkel gevraagd zou hebben naar

de zaak tussen uw vader en uw nonkels omdat uw vader vermoord werd waarna de advocaat zei dat hij niets met de zaak te maken had. U verklaarde ook geen andere advocaat gecontacteerd te hebben omdat men "iedereen als hetzelfde beschouwt na een slechte ervaring" (zie gehoorverslag CGVS2 p.13). U verklaarde dat uw vader die advocaat aangenomen had om de problemen met uw nonkels over de eigendom van het land op te lossen in de rechtbank maar dat hij teveel geld vroeg en dan niets deed (zie gehoorverslag CGVS2 p.14).

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u overigens dat u de advocaat van uw vader niet contacteerde na het overlijden van uw vader, omdat hij ook niet kwam opdagen toen uw vader nog in leven was (zie gehoorverslag CGVS1 p.18). **Dit zijn dus duidelijk opnieuw tegenstrijdige verklaringen.**

Het feit dat uw vader zijn advocaat niet kon of wilde betalen is een logische uitleg waarom die advocaat zich daarna niet bezig hield met de zaak van uw vader. Dat u dan daarom geen andere advocaat contacteerde omdat men "iedereen als hetzelfde beschouwt na een slechte ervaring" kan allerm minst overtuigen als uitleg voor het feit dat u geen advocaat contacteerde na de dood van uw vader. Ook het feit dat u verklaarde dat u hem niet naar de documenten van uw vader zou gevraagd hebben is opmerkelijk te noemen; hoewel u verklaarde de documenten niet te vinden die bewezen dat uw vader eigenaar van het land was contacteerde u dus geen advocaat om u daarbij te helpen. U verklaarde dat u hem enkel contacteerde "over de zaak tussen uw vader en uw nonkels" maar u gaf daarna de naam van die advocaat niet door aan de politie omdat volgens u, "de advocaat en de politie samen zijn" (zie gehoorverslag CGVS2 p.13). Dat u eerst een advocaat zou contacteren om hem te vragen naar de zaak tussen uw vader en uw nonkels om daarna te verklaren dat u zijn naam niet doorgaf aan de politie omdat die zouden samenspannen is weinig geloofwaardig.

Zoals hierboven al aangehaald, contacteerde u geen advocaat om u te helpen bij het vinden of verkrijgen van de documenten die bewijzen dat uw vader eigenaar was van het land, noch ging u naar het landregister om daar meer informatie in te winnen.

Bij uw eerste asielaanvraag legde u een kopie neer van het geboorteregister (zie groene map in het administratief dossier eerste asielaanvraag). Gevraagd waarom u dat document nodig had, waarom u dat ging aanvragen, zei u eerst dat u iets nodig had om u te presenteren als de zoon van uw vader en gevraagd waarom u dan zoiets nodig had zei u dat het was "omwille van uw problemen", moest iemand zeggen: toon me dat je de zoon van (M.) bent, dan staat dit op het document. Gevraagd wie er dat dan aan u zou vragen zei u: "Mijn vader liet eigendommen achter, ik heb iets nodig dat toont dat ik zijn zoon ben" (zie gehoorverslag CGVS1 p.7).

Dat u geen weet had van een testament van uw vader, u zelf verklaarde het nooit gezien te hebben, niet wist waar zijn documenten lagen, niet naar het landregister ging om te kijken welke gronden op de naam van uw vader staan en geen advocaat contacteerde om u te helpen met het verkrijgen van de nalatenschap van uw vader maar dan wel een kopie van uw geboortecertificaat gaat ophalen om zo te kunnen bewijzen dat u de zoon van uw vader bent omwille van de eigendommen die hij naliet is niet geloofwaardig.

U werd er, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ook op gewezen dat op dit document staat dat de datum van registratie (de dag waarop uw geboorte werd aangegeven dus) 25 juli 2013 is en dat deze kopie in Accra afgegeven werd op 31 juli 2013. Er werd u gevraagd wie er dan uw geboortecertificaat aangevraagd had in Accra. U zei dat ze dit document van Accra naar Winneba moesten brengen omdat ze alles in Accra hebben (zie gehoorverslag CGVS2 p.6-7). Gevraagd wat datum van registratie op dit document betekent zei u dat dit de datum is waarop u dit document aangevraagd zou hebben. Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat datum van registratie op een kopie van het Ghanees geboorteregister wel degelijk de datum is waarop de geboorte geregistreerd werd en dus niet de datum is waarop deze kopie werd aangevraagd. Er moet dus vastgesteld worden dat u foutieve verklaringen aflegt over de dag waarop uw geboorte geregistreerd werd.

Er werd u ook gevraagd wie King Kobina Jefferson is, die op de kopie van het geboorteregister aangegeven staat als de informant (degene die de geboorte aangaf) en als broer van uw moeder. U zei over deze persoon "te denken dat hij de dokter was". Toen u er op gewezen werd dat hij op uw document staat als broer van uw moeder, was uw uitleg hiervoor dat hij "het deed als broer van uw moeder maar dat hij geen broer van uw moeder is en dat je altijd iemand moet vinden die getuigt". U bevestigde ook dat de meisjesnaam van uw moeder Hassan is (zie gehoorverslag CGVS2 p.7) en dat terwijl er op de kopie van het Ghanees geboorteregister de naam (F.M.) staat als meisjesnaam van uw moeder.

Er werd u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd wat er gebeurd is met het land van uw vader nadat u vertrok.

U zei dat u het niet wist en het aan uw tante vroeg die u antwoordde dat ze niet naar het land kijkt maar dat uw nonkels nog steeds vragen naar u zodat uw tante weet dat ze niets deden met het land (zie gehoorverslag CGVS2p.12).

U verklaarde ook dat u op 17 juli aan uw nonkels gezegd zou hebben dat u het land aan hen wilde geven (zie gehoorverslag CGVS2 p.15). Gevraagd wat uw nonkels u toen zeiden, ontwijkt u eerst de vraag en zegt u dat u hen zei dat u hen de documenten ging geven wanneer u ze had. Toen de vraag u opnieuw gesteld werd zei u dat uw nonkels u gezegd zouden hebben dat u loog omdat ze dachten dat u de documenten verborg. Gevraagd of u geprobeerd hebt om het land aan hen te geven legt u uit dat zij het recht hebben om de bezittingen van uw vader te nemen indien die geen kind meer heeft en dat u hen zou gezegd hebben dat u de documenten niet hebt maar dat ze u niet geloofden. U zei verder dat, moesten uw nonkels dat aanvaard hebben, u Ghana niet verlaten zou hebben (zie gehoorverslag CGVS2 p.16). Toen u gevraagd werd of u eraan gedacht had om een document op te stellen waarin u hen het land schenkt zegt u dat dit is wat u al gezegd had en dat ze u de kans niet gaven omdat ze u na een week al onder druk zetten en dat u het zou kunnen doen moesten ze u de tijd gegeven hebben. Uw uitleg kan allerm minst overtuigen aangezien u zelf verklaarde vertrokken te zijn uit Winneba op 14 augustus 2013 wat betekent dat u dus bijna een maand de tijd had om dergelijk document op te laten stellen. Het feit dat u hier geen tijd voor zou hebben gehad maar wel tijd had om uw geboorte te laten registreren en een kopie van het geboorteregister aan te vragen ondergraaft verder uw verklaringen hierover.

Er werd u dan de vraag gesteld of u eraan gedacht hebt om via uw tante in Ghana te laten weten aan uw nonkels dat ze het land mochten hebben en het probleem op te lossen nadat u uit Ghana vertrok. U antwoordde bevestigend en zei dat dit is wat u al zei en dat u uw tante belt voor informatie om het probleem op te lossen (zie gehoorverslag CGVS2 p.16).

U verklaarde dus eerst dat u niet wist wat er met het land gebeurd was na uw vertrek, dat uw tante zich niet bezig houdt met het land en zij enkel weet dat uw nonkels nog naar u komen vragen om daarna te zeggen dat u naar uw tante zou bellen voor informatie om het probleem op te lossen. Hoewel u dus verklaart dat u het probleem probeert op te lossen na uw vertrek moet er aan de hand van uw verklaringen hierover vastgesteld worden dat u geen enkele poging deed om het landconflict met uw nonkels op te lossen na uw vertrek uit Ghana.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS bevestigde u een gesprek te hebben gehad met iemand van de Ghanese ambassade op 14 januari 2016 (zie documenten buiten de asielp procedure in dossier derde asielaanvraag en gehoorverslag CGVS2 p.19). Tijdens dat gesprek verklaarde u dat u een vriendin hebt die Mariama (H.) heet terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS zei dat dit de naam van uw tante is (zie gehoorverslag CGVS2 p.3). Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw gehoor op het CGVS zei u dat ze het verkeerd opgeschreven hadden en dat u nooit gezegd hebt dat uw vriendin zo heette. U zei dat u toen uitgelegd zou hebben welk werk uw vriendin heeft en waar ze haar winkel heeft. U verklaarde eerder tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat uw vriendin naaister van beroep zou zijn in Ghana (zie gehoorverslag CGVS2 p.3). Er werd u dan op gewezen dat u in het gesprek met de Ghanese ambassade zou gezegd hebben dat uw vriendin aan de universiteit studeert (zie gehoorverslag CGVS2 p.20). U ontkende dit en zei dat u gezegd had dat ze naaide en naaister in een winkel is. Er moet dus vastgesteld worden dat uw verklaringen tegenover de Ghanese ambassade over de naam van uw tante, uw vriendin en haar beroepsactiviteiten verschillen van uw verklaringen hierover tijdens uw gehoren op het CGVS. Dit ondergraaft verder uw algemene geloofwaardigheid.

Omwille van uw tegenstrijdige verklaringen over uw ervaringen met de politie in Ghana na het overlijden van uw ouders; hoeveel keer u langsging bij hen, of ze een onderzoek deden of niet, omwille van uw tegenstrijdige verklaringen over wie u aangesproken zou hebben om naar de documenten van uw vader te zoeken, omwille van het feit dat u zelf geen stappen ondernam om het landconflict met uw nonkels op te lossen en omwille van uw ongeloofwaardige verklaringen over de documenten die u neerlegde kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw verklaarde problemen met uw nonkels over het land van uw vader.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u, in het kader van uw vierde asielaanvraag, volgende documenten neer: een email van uw tante over uw problemen in Ghana en twee psychologische evaluatieonderzoeken van psychologe (D.A.).

Wat betreft de email van uw tante: deze is allerm minst een bewijs van de door u verklaarde problemen in Ghana daar ze gelijk waar door eender wie kan opgemaakt zijn. Deze verandert de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft de psychologische evaluatieonderzoeken van psychologe (D.A.): wat betreft de oorzaken van uw psychologische problemen baseert de psychologe zich op uw verklaringen. Het is niet aan de psychologe om de geloofwaardigheid van uw verklaringen na te gaan. Deze veranderen de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker heeft trauma's opgelopen, lijdt aan slapeloosheid en aan andere fysieke en psychische problemen. Verzoeker verwijst naar de twee neergelegde psychologische evaluatieonderzoeken. Deze overtuigden verweerder om zijn asielaanvraag in overweging te nemen. Verzoeker vindt het ontstellend om vast te stellen met welk gemak de psychologische attesten door verweerder opzij worden geschoven. Verzoeker verwijst naar twee arresten van het EHRM. Het betreft het arrest “*I. v. Sweden*” van 5 september 2013 en het arrest “*R.J. c. France*” van 19 september 2013. Verzoeker geeft een overzicht van hetgeen in deze arresten wordt gesteld. Hij lijdt hieruit af dat een medisch attest niet als niet bewijskrachtig mag worden beschouwd om de loutere reden dat de verklaringen ongeloofwaardig zijn. Volgens verzoeker wil het EHRM duidelijk maken dat het belangrijk is om rekening te houden met medische attesten. Tevens houdt de rechtspraak van het EHRM volgens verzoeker in dat een medisch attest de bewijslast in asielaanvragen kan omkeren. Het komt de asielinstanties toe om dit grondig te onderzoeken. Verzoeker is dan ook van mening dat zijn uitwijzing naar “*Somalië*” een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden en vraagt zijn asielaanvraag grondig en in het licht van voormelde rechtspraak te onderzoeken. Verweerder snapt het belang van het psychologisch attest kennelijk niet en trekt dit in het belachelijke. De psychologe stelt duidelijk de problematiek vast en geeft tevens aan dat het asielrelaas deze verschijnselen verklaart.

2.1.2. Verzoeker beroept zich ook in een tweede middel op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Omtrent de aan hem verweten tegenstrijdigheid over zijn bezoeken aan de politie, blijft hij volharden nooit iets anders te hebben gesteld. Bovendien is het opvallend hoe vaak verweerder teruggrijpt naar het eerste gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Uit de lezing van dit gehoor blijkt dat het niet zorgvuldig werd opgesteld en dat de advocaat van verzoeker indertijd de kern van het gehoor moest blootleggen.

Betreffende het onderzoek dat de politie voerde, stelt verzoeker dat ofwel hijzelf ofwel de “*protection officer*” elkaar duidelijk verkeerd verstonden. Verzoeker begreep dat werd gevraagd of de politie actie ondernam. De politie belde zijn familieleden weldegelijk op en ondervroeg hen. Daar bleef het echter bij. Verzoeker concludeerde dus dat er niets gebeurde en antwoordde ontkennend op de vraag.

Verzoeker benadrukt dat hij enkel de vriend van zijn vader, Issa A., om de documenten vroeg. Abdul K. was één van de dorpsoudsten die de situatie kende en ook het affidavit opmaakte. Naar de eigendomsdocumenten zelf vroeg verzoeker niet. “*Ook hier moet een misverstand gebeurd zijn*”.

Verzoeker verduidelijkt dat Abdul K. enkel het affidavit opstelde. Wellicht durfde hij dit omdat hij één van de dorpsoudsten was. Hij deed echter niet meer.

Verzoeker heeft één maal de advocaat van zijn ouders gecontacteerd toen zijn ouders werden vermoord. Deze zei meteen niets met de zaak te maken te hebben. Daarom nam verzoeker geen advocaat onder de arm.

Het is verzoeker – in de mate waarin dit relevant zou zijn voor zijn aanvraag – voorts niet duidelijk wat verweerder bedoelt met de passage aangaande de registratie van zijn geboorte.

Hij verwijst naar zijn gezegden bij het CGVS. Uiteraard wordt de dag waarop men geboren wordt geregistreerd. Dit zegt niets over de registratiedatum zelf. Ook hier wordt dus een kennelijk verkeerde interpretatie van zijn verklaringen gemaakt.

De overige vermeende tegenstrijdigheden, contradicties en omissies zijn volgens verzoeker niet pertinent voor zijn relaas en leiden niet tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Verzoeker stipt tot slot aan dat bij de beoordeling van zijn relaas en verklaringen totaal geen rekening werd gehouden met zijn psychologische toestand.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.3. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker omschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de problemen die hij ingevolge een grondconflict zou kennen met zijn ooms, houden, zoals overigens reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag gesteld werd in het arrest nr. 156 929 van 24 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geen verband met één van de voormelde vervolgingsgronden. Bijgevolg kunnen deze niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die op deze vaststelling een ander licht kunnen werpen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Zoals reeds hoger werd aangegeven, stelt verzoeker zijn land van herkomst te hebben verlaten ten gevolge van de problemen die hij met zijn ooms zou hebben gekend naar aanleiding van een grondconflict.

De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt daarbij echter ernstig ondermijnd doordat verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het aantal keren waarop hij zich tot de politie wendde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS op 26 oktober 2015 in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u op 15 juni 2013 naar het politiekantoor ging in Winneba om er te zien hoe het stond met het dossier over de moord op uw ouders. Er werd u toen de vraag gesteld of u daarna nog naar de politie gegaan bent. Uw antwoord op de u gestelde vraag was duidelijk: "Dat was de laatste keer dat ik een voet in het politiekantoor zette". (zie gehoorverslag CGVS1 p.9).

*Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS op 17 mei 2016 in het kader van uw vierde asielaanvraag, verklaarde u dat u op 15 juni 2013 naar het politiekantoor ging om er navraag te doen naar het onderzoek waar men u zei dat er vele dossiers waren die op gerechtigheid aan het wachten waren en dat u moest wachten. **U zei dan dat u twee dagen daarna, op 17 juni, terugging naar het politiekantoor om er een rapport te laten opstellen over de bedreigingen van uw nonkels.** De politie zou u dan gezegd hebben dat u in de cel ging belanden als u nog eens valse beschuldigingen ging uiten. U verklaarde hierover dat het was alsof u ze dwong om iets te doen wat ze niet wilden (zie gehoorverslag CGVS2 p.8, 9 & 14).*

Toen u, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gezegd had dat u enkel op 15 juni naar het politiekantoor gegaan bent en daarna nooit meer, zei u dat u dit wel zou gezegd hebben aan de collega van de Protection Officer tijdens het eerste gehoor (zie gehoorverslag CGVS2 p.15).

Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid is niet serieus en kan allerm minst overtuigen. Zoals hierboven al beschreven was uw antwoord op de vraag die u tijdens uw eerste gehoor gesteld werd (of u nog terugging naar de politie na 15 juni) erg duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar; namelijk dat 15 juni de laatste keer was dat u een voet zette in het politiekantoor. Dat u dan tijdens uw tweede gehoor zegt dat u wel nog eens terugging en de politie u dan bedreigde en zei dat ze u in de cel gingen steken, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw ervaringen met de politie in Ghana en ondergraaft ook op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zo hij werkelijk de mening toegedaan was dat zijn eerste gehoor bij het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag onzorgvuldig zou zijn verlopen, had hij dit immers kunnen en moeten aanvoeren ten tijde van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker kan onderhavig beroep, ingediend in het kader van zijn vierde asielaanvraag, niet aanwenden om de inhoud aan te vechten van het gehoorverslag dat tijdens zijn eerste asielaanvraag werd opgesteld. Derhalve is het dienaangaande gevoerde betoog laattijdig en niet dienstig. Hoe dan ook zijn de voormelde verklaringen, afgelegd tijdens het eerste gehoor, bijzonder duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. De loutere herhaling van zijn laatste verklaringen is voorts niet dienstig om afbreuk te doen om aan de voormelde tegenstrijdigheid in verzoekers gezegden.

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af inzake de stappen die de politie zou hebben ondernomen naar aanleiding van de verklaring die hij er aflegde. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

*"Toen er u, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, gevraagd werd wat voor onderzoek de politie deed nadat u daar een verklaring aflegde zei u dat **u wist dat ze alle familieleden één voor één gebeld en ondervraagd hebben** (zie gehoorverslag CGVS1 p.9).*

*Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd er u gevraagd of de politie de zaak onderzocht had en wat ze deden. U verklaarde dan dat de politie niets deed en dat uw tante ook om informatie ging vragen naar de politie maar dat er 3 jaar later nog steeds niets gebeurd is. **Gevraagd of de politie uw nonkels of iemand anders van de familie gecontacteerd had zei u: "Niets, nooit"** (zie gehoorverslag CGVS2 p.15).*

Opnieuw legt u dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen af over uw ervaringen met de Ghanese politie, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS zegt u te weten dat ze al uw familieleden gebeld en ondervraagd hebben maar tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zegt u dan dat de politie helemaal niets deed."

Ook deze motieven worden door verzoeker niet dienstig weerlegd. De vraagstelling tijdens het tweede gehoor geschiedde namelijk in niet mis te verstane bewoordingen. Er werd, nadat verzoeker aangaf dat de politie niets ondernam, duidelijk gevraagd of de politie zijn ooms of iemand anders van de familie contacteerde. Verzoeker ontkende dit expliciet. Het kan aldus hoegenaamd niet worden aangenomen dat verzoeker zou hebben begrepen als zou er zijn gevraagd of de politie actie ondernam en dat verzoeker zou hebben bedoeld dat de politie zijn familie wel contacteerde en ondervroeg doch voor de rest niets ondernam.

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af aangaande de persoon of personen aan wie hij naar de documenten van zijn vader zou hebben gevraagd. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

*"Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u over een "politierapport" beschikte maar dat uw huisgenoot het per ongeluk meegenomen had toen hij vertrok (zie gehoorverslag CGVS 1 p.10-11). Gevraagd naar dit politierapport tijdens uw tweede gehoor op het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag zei u dat u daarmee het affidavit bedoelde dat u al neergelegd had (zie gehoorverslag CGVS p.8). **Over de man die verklaringen aflegt in dit affidavit verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u, na de dood van uw vader, hem gevraagd zou hebben waar de documenten van uw vader waren omdat u weet dat hij dicht bij uw vader staat. Hij zei u dan dat uw vader hem niets gegeven had (zie gehoorverslag CGVS2 p.12).***

*Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd u de vraag gesteld of u, buiten uw familieleden, nog aan andere mensen gevraagd had naar de documenten van uw vader. U zei toen dat u het aan een van uw burens zou gevraagd hebben, Isa (A.), en dat **u het aan niemand anders gevraagd zou hebben want hij (Isa (A.)) is de enige waar u van weet dat hij soms met uw vader praatte** (zie gehoorverslag CGVS1 p.12). Dit zijn dus duidelijk opnieuw tegenstrijdige verklaringen."*

Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Om deze reden kan niet worden aangenomen dat het voorgaande een misverstand zou zijn. De loutere herhaling van één van zijn voormelde gezegden is verder hoegenaamd niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers gezegden.

Verzoeker legde tevens frappant tegenstrijdige verklaringen af over de hulp die hij zou hebben ontvangen van Abdul K., één van de ouderen van zijn dorp. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gemotiveerd:

"Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd u gevraagd of u, na de inbraak in uw huis op 14 augustus 2013, gevraagd had aan andere mensen in uw compound of ze iets gezien hadden (zie gehoorverslag CGVS1 p.16). U zei toen dat u dat niet gedaan had omdat iedereen ging zeggen dat ze niets weten en dat iedereen in de gemeenschap weet wat er aan de hand is maar dat niemand iets zegt. U legde uit dat dit zo is omdat iedereen corrupt is en herhaalde dat iedereen in de gemeenschap weet wat er gebeurt binnen de familie. Gevraagd of er dan niemand was die u verdedigde of hielp zei u dat er niemand was. Toen u gevraagd werd of u uw probleem besproken had met vooraanstaanden in het dorp zei u dat deze zeggen dat ze van niets weten en allemaal niets zeggen en u verklaarde verder dat u niet met vooraanstaanden ging spreken na de dood van uw ouders omdat u niet wilde dat uw nonkels zouden denken dat u overal ging informeren, dat u gewoon met rust gelaten wilde worden (zie gehoorverslag CGVS1p.18).

Het is opmerkelijk te noemen dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dus op geen enkel moment de naam Abdul (K.) aanhaalde en u helemaal niets vertelde over het feit dat hij na de dood van uw ouders een affidavit liet opstellen in de rechtbank in Winneba waarin hij uitlegt wat er met uw ouders gebeurde en verklaart dat uw vader een meningsverschil had met uw nonkels.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u over Abdul (K.) dat hij een "oudere" (elder) is en dat hij bemiddelde tussen uw vader en uw nonkels (zie gehoorverslag CGVS2 p.17).

Gevraagd waarom Abdul (K.) naar de rechtbank ging om er zijn verklaringen over te laten registreren zei u dat hij u zou opgebeld hebben om te zeggen dat hij naar de rechtbank was gegaan om te zweren en dat hij u zou gezegd hebben dat hij u het affidavit gaf in het geval er iets gebeurt (zie gehoorverslag CGVS2 p.17). U legde uit dat u naar Abdul (K.) gegaan was om te klagen over het feit dat de politie u niets gegeven had waarna hij naar de rechtbank zou gegaan zijn om een affidavit te laten opstellen.

Hoewel u, tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, verklaarde dat niemand in de gemeenschap u wilde helpen en u uw probleem niet wilde bespreken met de vooraanstaanden of ouderen van uw dorp omdat u niet wilde dat uw nonkels zouden denken dat u overal ging informeren, verklaart u dan tijdens uw tweede gehoor op het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag dat u met Abdul (K.), een van de ouderen in het dorp, sprak en hem vroeg waar de documenten van uw vader zouden kunnen liggen en dat deze een affidavit liet opstellen waarin hij uitlegt wat er met uw ouders gebeurde, zonder dat u hem daarom gevraagd zou hebben."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze tegenstrijdigheid geen concrete en dienstige argumenten aan. Deze tegenstrijdigheid heeft in tegenstelling met wat hij op algemene wijze stelt weldegelijk betrekking op een essentieel element in zijn relaas, met name de bereidwilligheid van zijn naaste omgeving en gemeenschap om hem te helpen en de hulp die hij zou hebben ontvangen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Het affidavit werd opgemaakt op 10 juli 2013, er werd u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd of u toen al wist dat u Ghana ging verlaten. U zei dat u het toen niet wist en dat u nooit dacht dat u ging reizen om ergens naartoe te gaan (zie gehoorverslag CGVS2 p.19). U verklaarde, zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, dat u op 15 augustus 2013 uit Winneba vertrokken bent nadat er op 14 augustus bij u ingebroken werd (zie gehoorverslag CGVS1 p.14 en gehoorverslag CGVS2 p.3).

Gegeven het feit dat u op 10 juli 2013 nog niet zou geweten hebben dat u Ghana ging verlaten is het opmerkelijk te noemen dat Abdul (K.) in het affidavit opgemaakt op 10 juli 2013 in punt zes van zijn verklaringen verklaart dat disputen over land vaak voorkomen in dit land (Ghana).

Gevraagd waarom Abdul (K.) dit aanhaalt in zijn affidavit zegt u dat " dat is wat er gebeurt, soms tussen families van verschillende dorpen of mensen die het land samen kochten". Gevraagd waarom Abdul (K.) dan een algemene situatie in Ghana beschrijft zegt u dat dit is wat er gebeurde tussen de drie broers en dat er geen oplossing is (zie gehoorverslag CGVS2 p.19).

U verklaarde dat Abdul (K.) dit affidavit zou laten opstellen hebben "omwille van morgen". Gevraagd wat u daarmee bedoelt zegt u dat als u in de toekomst zou zeggen dat uw ouders vermoord werden, u niets hebt om dat te bewijzen. Gevraagd aan wie u dat zou moeten bewijzen zei u: "aan iedereen" (zie gehoorverslag CGVS2 p.18). Gevraagd waarom u een bewijs nodig hebt van de dood van uw ouders ontwijkt u de vraag en zegt u dat de dood van uw ouders niet normaal was, dat het moord was en ze gedood werden en dat "je daar een bewijs van moet hebben". Wanneer de vraag u dan opnieuw gesteld wordt zegt u dan opnieuw "omwille van morgen" en dat u anders geen bewijs zou hebben wanneer u zegt dat uw ouders vermoord werden.

Gevraagd aan wie u dat dan zou tonen, dat bewijs, zegt u het volgende: **“Toen ik hier kwam, moest ik iets tonen dat de dood van mijn ouders bewijst, wat moest ik anders geven?”** (zie gehoorverslag CGVS2 p.19).

Hoewel u dus volgens uw eigen verklaringen op 10 juli 2013 niet wist dat u Ghana ging verlaten, zou Abdul (K.), een vriend van uw vader, een affidavit laten opmaken hebben waarin hij een algemeen probleem in Ghana beschrijft (namelijk disputen over land) en waarin hij duidelijk vanuit uw perspectief beschrijft wat er met uw ouders gebeurde. Hij heeft het in het affidavit dat u neerlegde in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag neerlegde over “de vader en de moeder van (I.M.)”.

Wanneer u dan herhaaldelijk gevraagd wordt aan wie u dergelijke verklaringen zou moeten tonen als bewijs van de dood van uw ouders ontwijkt u eerst de vraag en antwoordt u dan uiteindelijk dat u hier, in België, iets moest tonen dat de dood van uw ouders bewijst. Een ander nut voor dit affidavit is inderdaad moeilijk in te denken aangezien het, zoals hierboven al aangehaald, een algemene situatie in Ghana beschrijft en verder uw verhaal vanuit uw perspectief vertelt. Dat dit affidavit dan op 10 juli 2013 zou opgesteld zijn, langer dan een maand voor u besloot uit Ghana weg te vluchten, is allerminst geloofwaardig.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Uit de verklaringen die met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hij na het overlijden van zijn vader al dan niet de advocaat van zijn vader contacteerde. Tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij duidelijk dat hij deze niet contacteerde na het overlijden van zijn vader omdat deze ook tijdens diens leven niet kwam opdagen. Tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS beweerde hij deze advocaat echter wel degelijk te hebben gecontacteerd. De loutere herhaling van de verklaring dat hij deze advocaat contacteerde, kan niet volstaan om aan deze tegenstrijdigheid afbreuk te doen.

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde gezegden in de bestreden beslissing dat verzoeker, hoewel deze niet wist of zijn vader een testament had, naliet om zelf een advocaat te raadplegen en om zich te wenden tot het landregister om meer informatie in te winnen en voor zijn nalatigheid ter zake geen afdoende verklaring bood. Verzoekschrift slaagt er niet in deze vaststellingen te ontkrachten. Hij beperkt zich andermaal tot een loutere herhaling van enkele van zijn eerdere verklaringen en reikt voor zijn nalatigheid in het onderhavige verzoekschrift andermaal geen dienstige verklaring aan.

Verzoeker voert bovendien niet één concreet en dienstig argument aan waar in de bestreden beslissing gesteld wordt:

“Er werd u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd wat er gebeurd is met het land van uw vader nadat u vertrok. U zei dat u het niet wist en het aan uw tante vroeg die u antwoordde dat ze niet naar het land kijkt maar dat uw nonkels nog steeds vragen naar u zodat uw tante weet dat ze niets deden met het land (zie gehoorverslag CGVS2p.12).

U verklaarde ook dat u op 17 juli aan uw nonkels gezegd zou hebben dat u het land aan hen wilde geven (zie gehoorverslag CGVS2 p.15). Gevraagd wat uw nonkels u toen zeiden, ontwijkt u eerst de vraag en zegt u dat u hen zei dat u hen de documenten ging geven wanneer u ze had. Toen de vraag u opnieuw gesteld werd zei u dat uw nonkels u gezegd zouden hebben dat u loog omdat ze dachten dat u de documenten verborg. Gevraagd of u geprobeerd hebt om het land aan hen te geven legt u uit dat zij het recht hebben om de bezittingen van uw vader te nemen indien die geen kind meer heeft en dat u hen zou gezegd hebben dat u de documenten niet hebt maar dat ze u niet geloofden. U zei verder dat, moesten uw nonkels dat aanvaard hebben, u Ghana niet verlaten zou hebben (zie gehoorverslag CGVS2 p.16). Toen u gevraagd werd of u eraan gedacht had om een document op te stellen waarin u hen het land schenkt zegt u dat dit is wat u al gezegd had en dat ze u de kans niet gaven omdat ze u na een week al onder druk zetten en dat u het zou kunnen doen moesten ze u de tijd gegeven hebben. Uw uitleg kan allerminst overtuigen aangezien u zelf verklaarde vertrokken te zijn uit Winneba op 14 augustus 2013 wat betekent dat u dus bijna een maand de tijd had om dergelijk document op te laten stellen. Het feit dat u hier geen tijd voor zou hebben gehad maar wel tijd had om uw geboorte te laten registreren en een kopie van het geboorteregister aan te vragen ondergraaft verder uw verklaringen hierover.

Er werd u dan de vraag gesteld of u eraan gedacht hebt om via uw tante in Ghana te laten weten aan uw nonkels dat ze het land mochten hebben en het probleem op te lossen nadat u uit Ghana vertrok. U antwoordde bevestigend en zei dat dit is wat u al zei en dat u uw tante belt voor informatie om het probleem op te lossen (zie gehoorverslag CGVS2 p.16).

U verklaarde dus eerst dat u niet wist wat er met het land gebeurd was na uw vertrek, dat uw tante zich niet bezig houdt met het land en zij enkel weet dat uw nonkels nog naar u komen vragen om daarna te

zeggen dat u naar uw tante zou bellen voor informatie om het probleem op te lossen. Hoewel u dus verklaart dat u het probleem probeert op te lossen na uw vertrek moet er aan de hand van uw verklaringen hierover vastgesteld worden dat u geen enkele poging deed om het landconflict met uw nonkels op te lossen na uw vertrek uit Ghana."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker ongemoeid gelaten worden, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker omtrent de op zijn geboorteregister vermeldde personen verklaringen aflegde die niet met de inhoud van zijn geboorteregister kunnen worden gerijmd. Eveneens wordt hierin met reden gesteld dat verzoeker ten overstaan van het CGVS over de naam van zijn tante, over zijn vriendin en over haar beroepsactiviteiten verklaringen aflegde die strijdig zijn met hetgeen hij vermeldde ten overstaan van de Ghanese ambassade. Verzoeker laat deze vaststellingen overigens ongemoeid. Hoewel deze niet rechtstreeks raken aan de kern van verzoekers asielrelaas, zijn zij weldegelijk van die aard dat zij afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen en dat zij bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas bijkomend ondermijnen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen en asielrelaas.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers problemen en relaas kunnen herstellen.

De e-mail van verzoekers tante kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de e-mail, zo deze toch zou uitgaan van verzoekers tante, afkomstig is van een naast familielid van verzoeker. Gelet op de familiale band tussen hen beide, kan aan de beweringen van dit familielid geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

De psychologische attesten zijn evenmin van die aard dat zij het voorgaande kunnen ontkrachten. Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze attesten zijn opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater. Tevens wordt in de attesten uitdrukkelijk gewezen op de beperkingen van elk psychologisch onderzoek. Hoe dan ook kan uit de attesten geenszins worden afgeleid dat verzoeker ten tijde van de gehoren bij het CGVS zou hebben gekampt met dermate ernstige psychische problemen dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij de gehoren kon volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen kon afleggen. Integendeel wordt er in de attesten uitdrukkelijk gewag van gemaakt dat verzoeker een goed begaafde man is met een volwassen en goed geïntegreerde gewetensfunctie die beschikt over voldoende cognitieve krachten, zij het dat hij permanent aangespoord moet worden. Noch verzoeker, noch de advocaten die hem bijstonden formuleerden bovendien enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de gehoren bij het CGVS. Evenmin vermeldde zij dermate ernstige psychische problemen in hoofde van verzoeker dat deze niet bij machte mocht worden geacht om de gehoren te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen op welke wijze zijn psychische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij *in concreto* aan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de psychologisch attesten zouden volstaan om zijn problemen aan te tonen, kan verder worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van het EHRM doet aan het voorgaande geen afbreuk. De betreffende arresten hebben immers betrekking op andere en individuele gevallen waarbij uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker toont geenszins aan zich in een vergelijkbare situatie te bevinden als de bij deze arresten betrokken personen. In beide door hem aangehaalde arresten was er namelijk sprake van recente en fysieke sporen van foltering op het lichaam van de betrokkenen. Dit is *in casu* geenszins het geval.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS